

„I — — kako pa, da se mi vidi jeden črevelj tako svitel? In prvi je težek, drugi pa lahek? — — A — — tako — — — glej, glej — — prvi črevelj je samec od vrtnega in nekoliko blaten, drugi pa od prazničnega para črevelj! — No, nič ne de, da bi le bila vsaj vsak za pravo nogo! Poskusiva!“

Vlečeva s Franico vsak za jeden trak ter obuvava črevelj, a ni šlo.

„Veš — — premeniti morava, ta ni za desno nogo“, pravim jaz. — „Res, na levo je pa šlo. Sedaj pa še drugega.“

„Tristo zajcev — — — ta je tudi za levo nogo!“ vskliknem jaz, „in ker je ta tesnejši, obuti morava tega na levo nogo. Onega z leve noge že spraviva na desno, ker je bolj zlečen.“

Tako je tudi bilo. Na desni nogi me je malo tiščalo, pa je že šlo. „Potrpljenje je božja mast.“

(Dalje prih.)

Občni zbor „društva za zgradbo učiteljskega konvikta v Ljubljani“

(Dalje.)

Svesti si težavne naloge in velike odgovornosti, ki jo je odbor prevzel, lotil se je takoj in z vso marljivostjo prvega dela. V to svrho so se sklicale seje odborove v dan 19. in 21. prosinca in 2. sušca t. l.; pri vseh pa je bil glavni predmet: razgovor o društvenem delovanju, kako in po katerih potih ter s kakimi sredstvi bi bilo mogoče društvu pridobiti več članov, daril in podpornikov.

Zato se je odbor obrnil s posebno okrožnico do prijateljev slov. učiteljstva, ki se je ponatisnila v večini slov. listov, za kar jim bodi tem potom najiskrenejša zahvala izrečena. Le-tá okrožnica pa se je razposlala tudi posebe natisnena v 500 izvodih s pravili vred na razne strani in vsakomur, kjer smo le vedeli za kakega svojega prijatelja.

Isto tako pa se je obrnil odbor do učiteljstva samega s posebno okrožnico, dal jo priobčiti v „Učit. Tov.“ in jo po šolskih vodstvih s pravili vred odposlal vsemu učiteljstvu na Kranjskem.

Obrnili smo se bili dalje s posebnim pismom tudi do vseh sl. okrajnih učiteljskih društev na Kranjskem z uljudno prošnjo, naj bi nas slavno-ista blagovolila podpirati v našem blagem prizadevanju s tem: 1. da bi sama pristopila k našemu društvu kot pokrovitelj, 2. da bi nam med čč. svojimi člani in prijatelji pridobila čim več udov in podpornikov, 3. da bi se ob raznih društvenih shodih, konferencah in drugih prilikah zbirali mali doneski, ter 4. v ta namen

prirejevali koncerti, 5. da bi se v ložjo izvršitev tega postavil za vsak sodni okraj po jeden poverjenik.

Žal, da smo dobili na to stran prav malo — ali celo nič! — podpore. Upamo pa, da bodo sl. društva s podvojeno marljivostjo zamujeno poravnala, vsaj gre vendar samo nam samim in našim sirotam v korist! Pohvalno pa mi je omeniti sl. slovenskega učiteljskega društva v Ljubljani, ki je bilo priredilo našemu društvu v korist predpustno veselico z lepim čistim dohodkom **140 K.** Vrlim gospodičnam tovarišicam in gg. tovarišem, ki so se bili združili v ta namen v poseben pripravljalni odbor, izrekam še tem potom najsrčnejšo zahvalo. Naj bi bili drugim društvom v izgled in posnemo!

Komaj pa smo bili razposlali prijateljem in tovarišem okrožnico in pravila, že so nam dohajali darovi in podpore z raznih strani: znamenje, da imamo, hvala Bogu, še obilo in dobrih prijateljev in da nismo še osamljeni. Toda sredi tega veselega pričetega dela ustavi nas — potres! Radodarne in odprte roke dobrih naših prijateljev hitele so ponesrečenim ljubljanskim in drugim prebivalcem po deželi v pomoč. Tovariši naši imeli so v mnogih krajih sami s sabo obilo potreb, drugi zopet hiteli so jim v pomoč — in tako podsuta je bila tudi naša stavba, da-si še le na popirji komaj zasnovana! Tu se je moralo ustaviti naše delo, tembolj, ker je bil tudi odbor vsled te silne nesreče na razne strani razkropljen. Ko smo se pa v jeseni zopet zdravi sešli, nadaljevali in obnovili smo svoje prošnje do prijateljev in tovarišev — in ne zastonj: darila so začela zopet dohajati v manjših in večjih svotah. Med zadnjimi naj častno omenim g. Petra Mayr-ja, posestnika itd. v Kranji, ki nam je v pomoč prihitel z lepo svoto **200 K** in postal poleg vrlega našega tovariša g. Jožefa Travnja v Naklem, pokrovitelj našega društva. Bog plati njima in vsem častitim prijateljem in podpornikom!

Društvo šteje tedaj danes: 2 pokrovitelja, 4 ustanovnike, 42 letnih članov in 30 podpornikov.

H koncu pa se obračam v imenu odbora do Vas tu zbranih in drugih odsotnih tovarišic in tovarišev z iskreno prošnjo in željo, da bi se v novem letu tega nam toliko potrebnega društva vsi s posebno ljubeznijo in darežljivostjo oklenili, podpirali je z letnimi doneski in nabiranjem malih svotic ob raznih shodih in veselih prilikah. Vsakdo ima gotovo tu ali tam kakega dobrega prijatelja; posluje in sodeluje v tem ali onem društvu: kako lahko pridobiti vrlega podpornika našemu društvu. V izgled nam bodi vrla tovarišica gospodična Ana Praprotnik-ova, ki je nabrala na Igu pri ondotnih šolskih prijateljih lepo svoto **41 K.** Nihče naj se torej ne odteguje ali celo izgovarja s praznim izgovorom, da nam zaželenega cilja ne bode mogoče doseči. Ako ne sedaj — v bodoče! Ne bodimo, kakor tisti

sebični in nespametni gospodarji, ki lepega sojega vrta s sadnim drevjem samo zaradi tega nočejo zasaditi, ker slutijo, da tega sadú oni ne bodo več uživali! Pomagajmo si sami in Bog nam bode pomagal! Ako pa se bodemo zaničevali sami, podlaga smo in ostanemo tujčevi peti! Zato tovariši: kamen do kamena — palača!

(Konec prih.)

Naši dopisi.

Iz postojinskega okraja. (Volaričev večer v Zagorji na Pivki) Dne 5. prosinca je napravila narodna čitalnica v Zagorji veselico; čisti dohodek je bil določen sirotam in vdovi, prezgodaj umrlega učitelja-skladatelja Volariča.

Ker nam je rodoljubje in požrtovalnost vstrajnih Zagorcev znana, vedeli smo naprej, da se bo veselica dobro obnesla, toliko bolj, ker je bil namen dobrodelen, vspered pa zanimiv. Nismo se varali! Inteligence in priprostega ljudstva je bilo polno.

Lepo je bilo videti tam domačega č. g. župnika, za njim mnogo sodnih, političnih, davkarskih, železničnih, poštinih in gozdnih uradnikov. Tu zopet smo videli mnogo trgovcev, zasebnikov, obrtnikov vseh „branž“, med njimi pa mnogo zavednih kmetov.

Prepričali smo se, da ima pravi učitelj zaslobo v vseh stanovih. Tudi precej učiteljev nas je bilo zbranih.

Ne bom popisoval posameznih točk, omenim naj le, da je gosp. učitelj Malnarič proslavljal ranjega Volariča v prelepem govoru. Do solz so nas ganile njegove prelepe besede.

Kdo bi si ne obrisal solze pri besedah:

„Tam od jadranskega morja pa pihlja sapica na prerani grob umrlega učitelja. Na svežem grobu zdihuje pa njegova mlada vdova, krog katere jočejo štirje neodrasli otroci. Neodrasli pravim, ker najstarejši je komaj 7 let star i. t. d.“

Čistega dohodka je bilo okolo 80 K, kar dela čitalnici in Zagorcem le čast.

Slava podpirateljem učiteljskih sirot!

J.

Vestnik.

Najvišje odlikovanje. Nj. Veličanstvo, presvetli cesar je podelil bivši prednici uršulinskega samostana, č. g. M. Antoniji Murgelj zlati križec s krono za zasluge, ki si jih je pridobila za razvoj samostana. Dne 16. prosinca ji je izročil cerkveni vodja vč. g. V. Eržen to odlikovanje. Pri tej priliki so notranja in vnanja šola ter čč. gg. uršulinke teknovalle, kako bi pokazale svojo hvaležnost in udanost prezasluzni dolgoletni voditeljici uršulinskih šol in samostana. Vrstili so se govori in deklamacije; slavnost je povešavalo ubrano petje in dovršena godba, nad vse mične pa so bile srečno odbrane žive podobe.

Darovi za „učiteljski konvikt“: Vesela družba 4 ljubljanskih in 3 borovniških učiteljev dne 16. prosinca v Borovnici 7 K; „Slovensko učiteljsko društvo“ 20 K; bl. g. Ivan Pezdič, ud. c. kr. deželnega šolskega sveta i. dr. v Kranji 4 K (letnina za 1895. in 1896. l.); g. A. Zagorjan, knjigotržec v Ljubljani 4 K; g. Jožef Golob, posestnik v Kranji 6 K; g. Matija Petrič, učitelj v Strugah 10 K (ustanovnina za leto 1896.); gđe. Justina Lavrič, učiteljica v Poljanah nad Škofjo Loko 4 K (letnina); g. Vinko Levstik, nadučitelj na Vrhniki 2 K (letnina); g. M. Debelak, učitelj v Kotoru